

Arrest

nr. 178 006 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient via een op 15 februari 2016 gedateerd schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. Op 11 april 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2016 werd ingediend door :

[S., A.][...]

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure in eerste instantie en in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging in tweede instantie en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 20.06.2002 met een beslissing van ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot 18.06.2012, datum waarop hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging. Deze aanvraag werd geweigerd op datum van 26.10.2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 30.10.2012. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 28.01.2015. Betrokkene vroeg een tweede maal gezinshereniging aan op 23.04.2015. Deze aanvraag werd eveneens geweigerd op 22.09.2015 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, door betrokkene betekend op 28.10.2015. Betrokkene verkoos weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien opnieuw illegaal in België.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier reeds enkele jaren te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al het overgrote deel van die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 20.06.2002, op 21.03.2012, op 30.10.2012 en op 04.02.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich op de medische problematiek van zijn moeder, [S., H.][...] die zich niet zou kunnen behelpen zonder hulp van derden en geen andere familie zou hebben om haar te helpen. Ter staving hiervan legt betrokkene een schrijven voor van Dr. [V., W.] d.d. 11.02.2016. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoonde dat mevrouw [S.] geen beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn moeder niet kan rekenen op de hulp van zijn broer [S. A.][...] die over legaal verblijf beschikt of op de hulp van zijn vader, [S.E.][...] die eveneens over onbeperkt verblijfsrecht beschikt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar de moeder van betrokkene eventueel een beroep kan doen op diverse thuisverplegingsdiensten en op haar echtgenoot en zoon die over verblijfsrecht beschikken.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties geen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Macedonië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoeker zijn aanvraag zou kunnen richten. Verzoeker dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije. Gezien dit feit voor alle onderdanen van Macedonië geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich naar Bulgarije te begeven. Aangezien betrokkene niet aantoont waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich naar Bulgarije te begeven, kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt verder aan dat hij niet over de financiële middelen beschikt om een reis naar Macedonië dan wel Bulgarije te bekostigen en dat hij deze middelen niet op korte termijn kan verwerven. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de financiële middelen beschikt niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij niet kan rekenen op de financiële steun van zijn ouders ([S.E.] en [S.H.]) of van zijn broer ([S.A.]). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker haalt aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel van de wet. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een al dan niet gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Verzoeker haalt verder aan dat niet van hem verwacht kan worden dat hij in dit stadium van zijn integratie gedwongen terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst. Echter, we dienen op te merken dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de maatschappij, dat hij de maatschappij niet tot overlast zou zijn, dat hij een blanco strafblad zou hebben en op geen enkele wijze in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij tal van sociale en zakelijke relaties zou hebben opgebouwd met Belgen, dat zijn toekomstperspectieven in België zouden liggen, dat hij zijn inburgeringsattest kan voorleggen, dat hij ook inspanningen geleverd zou hebben om op economisch gebied mee te draaien in onze samenleving, dat hij gewerkt zou hebben als zelfstandige reclameverdelers, dat het aan wil om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien niet zou ontbreken, dat

hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd die hem wil helpen en steunen en dat hij twee aanslagbiljetten van de belasting voorlegt, evenals verschillende getuigenverklaringen, een samenwerkingsovereenkomst voor reclame distributie en een attest van beëindiging van een beroepsopleiding of instapstage) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Nog op 11 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [S.A.]

[...]

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene was tot 22.10.2015 in het bezit van attest van immatriculatie in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden dus ruimschoots overschreden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekende partij, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorts geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt. Verweerder concludeert dat het beroep bijgevolg onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

2.2. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)".* Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu aangehaald wordt. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de tweede bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan: *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, nu er geen verklaring wordt gegeven waarom het langdurig verblijf in procedure samen met de bewijzen van integratie niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.”*

Hij betoogt als volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatrieerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker intussen al sinds 2006 en derhalve reeds 14 jaar ononderbroken in België verblijft.

Verzoeker heeft zich gedurende deze lange verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoeker (in casu maar liefst 14 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Het louter stellen dat het voorleggen van bewijzen van lokale verankering en integratie, het indienen van de aanvraag in België niet kan verantwoorden, vormt uiteraard geen antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoeker in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen in haar geheel niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoeker na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat hij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar zijn land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd (cf. infra)."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo

ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt enkel de plicht in voor de verwerende partij om te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, quod in casu.

Noch de formele motiveringsplicht noch het evenredigheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij te dezen nog ambtshalve een afweging dient te maken tussen de belangen van verzoeker enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds.

3.5. Met zijn theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid

3.6. Verzoeker beklemtoont zijn lang verblijf in België (14 jaar), zijn duurzame lokale verankering, zijn sociale bindingen en zijn integratie, maar hiermee doet hij geen afbreuk aan wat verweerder hieromtrent motiveerde in de eerste bestreden beslissing, met name: *“De elementen van integratie (met name het feit dat hij tal van sociale en zakelijke relaties zou hebben opgebouwd met Belgen, dat zijn toekomstperspectieven in België zouden liggen, dat hij zijn inburgeringsattest kan voorleggen, dat hij ook inspanningen geleverd zou hebben om op economisch gebied mee te draaien in onze samenleving, dat hij gewerkt zou hebben als zelfstandige reclameverdelers, dat het aan wil om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien niet zou ontbreken, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd die hem wil helpen en steunen en dat hij twee aanslagbiljetten van de belasting voorlegt, evenals verschillende getuigenverklaringen, een samenwerkingsovereenkomst voor reclame distributie en een attest van beëindiging van een beroepsopleiding of instapstage) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Deze afweging van verweerder is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont met de herhaling van de elementen die zijn zaak kenmerken niet aan dat in zijn geval een andere beoordeling dient te worden gemaakt.

3.7. Uit het verzoekschrift blijkt voornamelijk verzoekers onbegrip voor de eerste bestreden beslissing alsook de overtuiging dat gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden maar hiermee kan hij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij niet kan begrijpen waarom *“het lange verblijf van verzoeker (in casu maar liefst 14 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken”*, merkt de Raad op dat hij niet kan inzien hoe elementen die apart genomen geen buitengewone omstandigheid vormen, in casu wanneer ze samen gelezen zouden worden wel buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

3.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan: *“schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het nemen van de bestreden beslissingen in casu een miskennis uitmaakt van het recht op eerbiediging van het recht op een privé- en gezinsleven.”*

Hij licht zijn betoog als volgt toe:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privéleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

‘Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.’

Dat verwerende partij ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker (de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker heeft ontwikkeld die voldoende solide zijn om te besluiten dat hij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd), en evenmin met het gezinsleven (met name de zorg van verzoeker voor zijn moeder).

Zoals verzoeker reeds in onderhavig verzoekschrift heeft opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geen enkele afweging gemaakt aangaande de belangen van verzoeker en die van

de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoeker om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase staat in dit geval in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoeker. Het duurt overigens ettelijke maanden alvorens verzoeker een beslissing omtrent zijn aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen.

Dienaangaande heeft verzoeker in het verzoekschrift opgeworpen dat hij de dagelijkse zorg van zijn zieke moeder op zich dient te nemen. De behandelende arts stelt uitdrukkelijk dat zij zich niet kan behelpen zonder hulp van derden. De bewering dat de moeder van verzoeker beroep zou kunnen doen op de vader van verzoeker of zijn broer, is onzinnig, nu zij reeds jaren uit elkaar zijn en geen contact meer met elkaar hebben.

Behoudens verzoeker, zijn er geen andere personen die de zorg dag en nacht op zich kunnen nemen. De ex-partner en haar andere zoon (met eigen gezin) wonen ook niet in Sint-Niklaas, zodat zij sowieso niet dag en nacht aanwezig kunnen zijn.

Verzoeker is de enige die ten allen tijde voor zijn moeder zorg kan dragen, hetgeen overigens ook niet mogelijk is met enige thuisverplegingsdienst. Al te makkelijk heeft verwerende partij de zorg voor zijn moeder als buitengewone omstandigheid dan ook afgewezen, zonder bijkomend onderzoek te voeren naar bvb. de inhoud van deze zorg (dag en nacht)(schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel).

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats."

3.10. Verzoeker voert aan dat verwerende partij hem verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze de inmenging in zijn privéleven te rechtvaardigen. Echter gaat verzoeker eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing reeds een uitgebreide afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM bevat: "Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties geen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8." De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing nog eens een afweging dient te maken aangaande verzoekers privéleven indien ze dit al heeft gedaan in de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing werd getroffen en betekend.

3.11. Waar verzoeker stelt dat er rekening mee moest worden gehouden dat hij voor zijn moeder zorgt, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing hierover stelt "Betrokkene beroept zich op de medische problematiek van zijn moeder, [S., H.][...] die zich niet zou kunnen behelpen zonder hulp van derden en geen andere familie zou hebben om haar te helpen. Ter staving hiervan legt betrokkene een schrijven voor van Dr. [V., W.] d.d. 11.02.2016. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoont dat mevrouw [S.] geen beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn moeder niet kan rekenen op de hulp van zijn broer [S. A.][...] die over legaal verblijf beschikt of op de hulp van zijn vader, [S.E.][...] die eveneens over onbeperkt verblijfsrecht beschikt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als

buitengewone omstandigheid daar de moeder van betrokkene eventueel een beroep kan doen op diverse thuisverplegingsdiensten en op haar echtgenoot en zoon die over verblijfsrecht beschikken.” Door louter te beweren dat zijn broer en de ex-partner van zijn moeder niet voor haar kunnen zorgen omdat ze in een andere stad wonen en eenvoudigweg te ontkennen dat zij kan steunen op enige thuisverplegingsdienst, kan verzoeker deze motivering niet aan het wankelen brengen.

3.12. Bij een grief inzake artikel 8 van het EVRM houdt de Raad zich aan rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Verzoekers geval betreft een eerste toelating tot verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is, zodat geen belangenafweging dient te geschieden in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.13. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.14. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker “*could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands*”).

3.15. Verzoeker verblijft reeds meerdere jaren in België zonder hier ooit een duurzaam verblijfsrecht te hebben gehad. Zijn verblijf wordt gekenmerkt door precaire procedures, met name een asielprocedure en een procedure gezinshereniging. Nadat deze werden afgewezen, diende verzoeker de thans voorliggende regularisatieaanvraag in. Verzoeker, die een meerderjarige volwassen man is, toont geen banden met zijn moeder aan die verder gaan dan de gewone affectieve banden. Verzoekers privéleven alhier, dat hij blijkens zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag omschrijft als sociale en zakelijke relaties, is niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoekers privéleven de positieve

verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan, minstens toe te staan dat hij alhier de aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Verzoeker acht het disproportioneel om de terugkeer naar het land van oorsprong van hem te vereisen om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, gelet op de ingrijpende gevolgen voor zijn privéleven maar met dergelijke eigen inschatting van zijn zaak kan verzoeker de tweede bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze stelt, *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties geen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

3.16. Met een verwijzing naar een arrest van het EHRM zonder aan te tonen dat de situatie van de vreemdeling die aan de grondslag ligt van dit arrest vergelijkbaar is met zijn situatie, toont verzoeker niet aan dat de tweede bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

3.17. Gelet op de overige kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA